

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Tos/126/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6624010493
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6624010493.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Petra Hunáka, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX v C., za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), b) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí dňa 04. decembra 2025, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 28Nt/9/2024 zo dňa 18. 09. 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného A. B.

z a m i e t a.

odôvodnenie:

Uznesením sp. zn. 28Nt/9/2024 zo dňa 18. 09. 2025 samosudca Okresného súdu Lučenec podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX v C., trvale bytom D. – E. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Sučany Martin, o povolenie obnovy konania vo veci vedenej u Okresného súdu Lučenec pod sp. zn. 3T/30/2020.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí konanom dňa 18. 09. 2025 sťažnosť, ktorú doplnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním doručeným krajskému súdu dňa 24. 11. 2025, ako aj vlastnoručne písaným podaním doručeným okresnému súdu dňa 02. 10. 2025. V písomných dôvodoch sťažnosti v podstate namietal, že v pôvodnom konaní mu súd neumožnil poškodenej klásť otázky, aby sa súd oboznámil s dôkazmi, o ktorých nemá vedomosť do dnešného dňa a tieto ostali neobjasnené. Z uvedeného dôvodu navrhol vypočuť poškodenú v rámci konania o obnovu konania, čo však súd odmietol, čo malo za následok, že nemohlo dôjsť k zisteniu skutočností podstatných pre rozhodnutie.

Ďalej namietal, že rovnako tak mu nebolo umožnené klásť otázky ani F. F., pritom zdôraznil, že táto úmyselne zamlčala, že ho rýľom udrela do temena hlavy odzadu, a to v októbri 2019. Zároveň poukázal na skutočnosť, že F. F. svoje výpovede stále menila, napríklad uviedla, že odsúdený ju mal zbiť v čase, keď sa nachádzal vo väzbe v Maďarsku. Akcentoval, že ÚPSVR uviedol pravdivé skutočnosti v uznesení zo dňa 16. 12. 2019, kde sa matka maloletých detí vyjadrila, že žiadne vážne konflikty a problémy nemajú, pritom v danom uznesení sa uvádza, že maloletá ho napadla lopatou.

Akcentoval, že G. F. viedol k normálnemu životu a snažil sa ju vychovať, aby nerobila problémy, pritom jej intrigy boli dôvodom, prečo bol odstíhaný a súd nesprávne vyhodnotil tieto závery. Uvedené je podľa odsúdeného potvrdené aj v znaleckom posudku, v ktorom je uvedené, že menovaná má sklony k fabulovaniu.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že samotná poškodená potvrdila, že v roku 2018 v marci boli v Taliansku 3 mesiace, čo potvrdila aj G. B.. V roku 2018 v Kirti nebývali, čo vyplýva z výpovedí poškodených. V tomto smere uviedol, že aj samotná G. H. menila svoje výpovede.

Uviedol, že v rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/30/2020 zo dňa 10. 05. 2021 sa na strane 5 uvádza, že svedkyňa I. F. uviedla, že matka maloletej sa zvykla pred ňou sťažovať na jeho správanie. Toto však podľa odsúdeného nie je pravdivá skutočnosť, nakoľko v obžalobe na str. 667 svedkyňa uvádza úplný opak. Namietal, že súd teda nesprávne interpretoval tieto výpovede, a to v jeho neprospech.

Ďalej uviedol, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania navrhol vypočutie vyššie uvedených osôb, okresný súd však tento návrh odmietol a výsluchy neuskutočnil. Rovnako súd nebral do úvahy ani skutočnosť, že poškodená G. H. bola trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 4T/59/2007, právoplatným dňa 14. 06. 2007, uznaná vinnou zo spáchania zločinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 364 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., za to v trestnej veci proti obvinenému J. F. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. a iné v procesnom postavení svedkyne pri výpovedi a tiež pri konfrontácii s obvineným J. F. uviedla nepravdu o okolnostiach svojho fyzického napadnutia z mesiaca jún 2006.

Namietal, že rovnako tak nedošlo k vypočutiu ani ďalších svedkov, ako jeho brata H. B., K. L. alebo B. M., pričom trval na vypočutí navrhovaných svedkov a zastával názor, že v zmysle ust. § 394 ods. 1 Tr. por. je splnená podmienka na povolenie obnovy konania, pretože vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine.

Akcentoval, že počas celého trestného konania sa ku spáchaniu skutku nedoznával, nakoľko tento nespáchal a poškodená si to voči jeho osobe vymyslela. Naďalej trval na výsluchu navrhovaných svedkov, ktorí by uviedli veci na pravú mieru, teda že skutok nespáchal a poškodená si všetko vymyslela.

V rukou písanom obsiahlom podaní odsúdený v podstate obširne vo vzťahu k napadnutému uzneseniu argumentoval obdobne, ako v písomných dôvodoch sťažnosti doplnených prostredníctvom obhajcu, pričom navyše odcitoval vybrané časti výpovedí G. B., G. H., H. B., H. F., pritom ozrejmovoval skutočnosti týkajúce sa jeho pobytu v roku 2018 a opakovane akcentoval uvádzanie nepravdivých informácií zo strany poškodenej.

Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd vyhovel jeho sťažnosti a vo veci sám rozhodol tak, že v zmysle § 393 a nasl. Tr. por. povolí obnovu konania, zruší napadnutý rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/30/2020 zo dňa 10. 05. 2021 v celom rozsahu a oslobodí ho spod obžaloby v zmysle § 285 ods. 1 písm. a) Tr. zák. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý bol stíhaný, stal.

Podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nebola dôvodne podaná, pretože v posudzovanom prípade neboli splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 3T/30/2020 zo dňa 10. 05. 2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/57/2021 zo dňa 01. 07. 2021 uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), b) Tr. zák., za čo bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podaním doručeným okresnému súdu dňa 11. 07. 2024 odsúdený požiadal o povolenie obnovy konania, o ktorom návrhu okresný súd rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b) Tr. por., na základe sťažnosti preskúmal napadnutý výrok uznesenia, a to zo všetkých

hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V rámci teoretického exkurzu krajský súd uvádza, že reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha obnovy konania. Krajský súd zdôrazňuje, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednaní a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a nalievavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.

Krajský súd konštatuje, že o takýto prípad sa v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nejedná.

V posudzovanom prípade okresný súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, sa dôsledne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by mali podľa mienky odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne, v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por., odôvodnil.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd posudzovanej veci venoval náležitú pozornosť zostáva krajskému súdu len akcentovať správnosť záverov okresného súdu a k sťažnostným námietkam odsúdeného uviesť, že odsúdený skutočnosťami uvádzanými v tomto konaní sleduje prehodenie už ustáleného dôkazného stavu v jeho trestnej veci vo svoj prospech, čo je v intenciách jeho obhajoby prípustné a legálne, ale po právoplatnosti jeho odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť obnova konania ako inštitút mimoriadneho opravného prostriedku.

Z návrhu odsúdeného je teda zrejmé, že sa v podstate domáhal prehodnotenia dôkazov, ktoré boli v pôvodnom konaní riadne vykonané a vyhodnotené tak individuálne, ako aj v ich súhrne. Aj na ich základe bolo potom jednoznačne a nepochybne preukázané, že sa odsúdený predmetnej trestnej činnosti dopustil. Prvostupňový súd správne rozhodol, keď odmietol návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov G. F., J. N., H. B., G. B., I. L., E. M., G. H., K. L., B. M., ako aj nariadiť konfrontáciu medzi H. B. a G. F. a tiež pripojiť spis Okresného súdu Veľký Krtíš vedený pod sp. zn. 9T/87/2016 a preskúmať vecne právoplatné rozhodnutie sp. zn. 3T/30/2020 okresného súdu a v neposlednom rade dať vypracovať psychologické posudky na odsúdeného a G. F.. Uvedení svedkovia, ktorých odsúdený navrhol vypočuť v rámci konania o povolení obnovy konania, boli súdu známy už v pôvodnom konaní, a teda sa nejedná o nové skutočnosti súdu skôr neznáme. Je potrebné akcentovať, že poškodená G. H. bola vypočutá tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Uvedená

svedecká výpoveď je tak dôkazom, ktorý bol v pôvodnom konaní riadne vykonaný a vyhodnotený tak individuálne, ako aj vo vzťahu k ostatným vykonaným dôkazom, pričom aj na ich základe bolo potom jednoznačne a nepochybne preukázané, že sa odsúdený predmetnej trestnej činnosti dopustil. K skutkovým okolnostiam vo výroku napadnutého rozsudku krajský súd v čase rozhodovania o odvolaní nemal podstatnejšie námietky, pretože okresný súd vykonal všetky relevantné dôkazy a tieto aj náležitým spôsobom vyhodnotil. Napokon ako správne konštatoval prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia G. H., ako poškodená, bola opätovne vypočítaná v rámci obnovy konania vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3Nt/2/2022 (pričom tá zotrvala na svojej výpovedi z pôvodného konania, teda opätovne usvedčovala odsúdeného zo spáchania trestného činu, navyše uviedla, že jej odsúdený z väzenia píše listy, aby ho zachránila, a keď ho vidí, tak má strach a celá sa trasie), ktoré rozhodnutie bolo taktiež predmetom prieskumu krajského súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5Tos/4/2023 zo dňa 24. 01. 2023, zamietol sťažnosť ako nie dôvodnú.

Súhrnne tak možno konštatovať, že ani ďalšie námietky sťažovateľa neboli relevantné privodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa krajský súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej je súčasťou práva na spravodlivý proces aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. To však neznamená, že na každý argument odsúdeného je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Právo na spravodlivý proces nevyžaduje, aby súd vo svojom rozhodnutí reagoval na všetky argumenty prednesené v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na také, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (sťažnosť č. 18390/91, rozsudok ESLP z 9. decembra 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielskemu kráľovstvu).

Krajský súd záverom konštatuje, že vina odsúdeného bola v pôvodnom konaní ustálená na základe skutkového stavu, ktorý bol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi, pritom vina odsúdeného bola potvrdená aj odvolacím súdom. Všetky produkované dôkazy boli v základnom konaní hodnotené súdom jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne, pričom tieto bez pochyb viedli k uznaniu viny odsúdeného zo žalovanej trestnej činnosti a k uloženiu súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 11 rokov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odsúdený vo svojom návrhu teda neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodnili iné rozhodnutie v zmysle ust. § 394 ods.1 Tr. por. Skutočnosti uvádzané odsúdeným nie sú takého charakteru, aby boli splnené zákonné požiadavky vyžadované ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. pre povolenie obnovy konania. V danom prípade teda aj senát krajského súdu dospel k rovnakému záveru, ako bol ustálený okresným súdom.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Podľa aktuálne platnej judikatúry Ústavného súdu SR právo na spravodlivý proces neznamená, aby súd rozhodoval v súlade s predstavami, požiadavkami, resp. právnymi názormi strany konania. Z opačného pohľadu možno povedať, že zamietnutie návrhu, teda neúspech odsúdeného s jeho predloženou požiadavkou súdu nie je možné považovať bez ďalšieho za porušenie práva na spravodlivý proces v

zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je v právomoci všeobecných súdov interpretovať a aplikovať právne normy, ako aj vykonávať a hodnotiť dôkazy.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto krajský súd v súlade s citovaným ust. § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.